

ПЪРВИЯТ,
КОЙТО
УМИРА
НАКРАЯ

АДАМ СИЛВЕРА

Превод от английски език
Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие: *The First To Die At The End*

Copyright © 2022 by Adam Silvera

All rights reserved.

Превод Ирина Денева - Слаб

© Егмонт България, 2022

Редактор Десислава Иванова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2938-9

На онези, които са с мен от самото начало.

Специално за Никъла и Дейвид Юн, любимите ми съседни и хората с най-големите сърца на света.

Те не спират да ми показват как изглежда истинската любов.

ЧАСТ ПЪРВА

Навечерието на Отряда на смъртта

*Всеки иска да знае дали можем да познаем кога ще умрем.
Нека ви попитам нещо. Карате ли пилотите да ви
обясняват какво е аеродинамика, преди да се качите на
самолета, или просто се качвате и летите закъдето сте
тръгнали? Настоятелно ви призовавам да не губите време
да се чудите как знаем чия смърт ще настъпи в определен
момент, а да се съсредоточите върху това да живеете
собствения си живот. Последното ви пътуване може да се
окаже по-близко, отколкото мислите.*

Хоакин Роса, създател на Отряда на смъртта

30 юли 2010 г.

Орион Пейгън

22:10 ч.

От Отряда на смъртта може да ми се обадят в полунощ, но това няма да е първият път, когато някой ми казва, че ще умра.

През последните няколко години се боря за живота си заради тежко сърдечно заболяване и изпитвам ужас от мисълта, че ако си позволя да се отдам на живот, ще се тръшна мъртъв. Един ден отнякъде се пръкна организация на име Отрядът на смъртта, която твърдеше, че може да предвиди не просто дали, а кога някой ще умре. Звучеше като идея за разказ, който бих могъл да напиша. Реалният живот никога не ми дава толкова печеливши идеи. Само че нещата много бързо станаха сериозни, когато президентът на Съединените щати даде пресконференция, на която представи създателя на Отряда на смъртта и потвърди, че организацията наистина може да предвижда кога някой ще умре.

Същата вечер се записах за Отряда на смъртта.

Сега само се надявам да не се окажа един от първите, които ще получат Последно обаждане.

От друга страна, ако ми се обадят, поне ще знам, че е дошъл краят.

ПЪРВИЯТ, КОЙТО УМИРА НАКРАЯ

Дотогава ще се отдам на живот.

Ще започна със събитие, което се случва веднъж в живота: премиерата на Отряда на смъртта.

Отрядът на смъртта организира страшно много партиите из цялата страна – мисля, че е за да повдигне духа на хората и да ни ентусиазира за програмата, която ще промени представите ни за живота и смъртта. Вече има няколко обявени, например на кея Санта Моника в Калифорния, в парк „Милениум“ в Чикаго, в Националния музей на американските военновъздушни сили в Охайо и на Шеста улица в Остин. Разбира се, аз ще ходя на най-хубавото – на „Таймс Скуеър“, сърцето на Ню Йорк и седалище на Отряда на смъртта. Обичам родния си град, но никога не бих излязъл на „Таймс Скуеър“ в навечерието на Нова година, както правят хиляди други – прекалено е студено. В тази гореща лятна нощ обаче нямам нищо против да изляза навън, особено щом ще присъствам на такова историческо събитие.

Не е за вярване колко пари сигурно хвърлят от Отряда на смъртта из цялата страна. И дори само на „Таймс“. Огромните рекламни екрани винаги излъчват милиони различни неща едновременно, рекламират какво ли не, от безалкохолни до телевизионни сериали и нови интернет адреси, но не и тази вечер. Тази вечер на „Таймс Скуеър“ се вижда единствено изobraжението на черен пясъчен часовник на сияйно бял фон. Долната половина на часовника е почти пълна с пясък, който символизира Последните обаждания, които ще започнат в полунощ. Само че аз имам чувството, че часовникът е нещо много повече. Имам чувството, че продуктът, който рекламира Отряда на смъртта, е самото време. Маркетинговият им подход явно действа, защото пред информационните будки има опашки от хора, чакащи да говорят с представителите на фирмата, сякаш са пуснали в продажба нов модел айфон.

– Представи си какво е да работиш в Отряда на смърт-

НАВЕЧЕРИЕТО НА ОТРЯДА НА СМЪРТТА

та – казвам.

Най-добрата ми приятелка, Далма, вдига поглед от телефона си.

– Абсурд.

– Сериозно, замисли се. С всяко обаждане един вид спасяваш човешки живот, но и не точно. Как ли спи човек през нощта, ако знае, че всички, с които е говорил през деня, са мъртви?

– Знам, че страдаш от мозъчна смърт, Орион, но в момента убиваш и мен.

– Реално погледнато, страдам от нещо, което ще ми докара сърдечна смърт.

– О, за бога, толкова те мразя. Ще взема да си намеря работа в Отряда на смъртта само за да ти се обадя.

– Да, да, признай си, че не можеш да живееш без мен.

Не добавям, че в някакъв момент ще ѝ се наложи. Никою не очаква да изкарам още осемнайсет години. Дори Далма, макар че никога не би го признала на глас и макар че не спира да приказва за всичко, което тепърва ще направим заедно. Например мечтите ѝ за представянето на първата ми книга, когато започна да приемам суперкъсите си разкази достатъчно сериозно, че да помисля за публикуване, или пък за романа, който с удоволствие бих написал, ако вярвах, че ще живея достатъчно дълго, че да го завърша. Или как се възторгвам на успехите ѝ, когато тръгне да превзема света на технологиите. Или как си се оплакваме взаимно от гаджетата си, което винаги ми е звучало невероятно, защото няма начин и тя, и аз изведнъж да станем толкова смели, че да посмеем да заговорим някого, който ни се струва симпатичен и/или интересен. Ако не беше тъпото ми сърце, щяхме да постигнем всичко това, че и повече.

Сега е достатъчно да съм тук. Може и да не доживея бъдещето, но мога да съм жив сега, в настоящето.

Само дето е малко трудно да си изкарам смъртта от мо-

ПЪРВИЯТ, КОЙТО УМИРА НАКРАЯ

зъка – да, от мозъка, не от сърцето този път, когато виждам някакъв пич на около четиридесет да минава покрай нас, понесъл плакат с надпис *Отрядът на смъртта ще докара края на света*. Добре, ясно, че не си фен на Отряда на смъртта, но да твърдиш, че имат силата да предизвикат края на света? Това си е доста сериозна работа. Само че въпросният пич не е единствен. Откакто Отрядът на смъртта беше обявен в началото на месеца, разни такива „пророци“ не спират да приказват за кипнали океани, стихийни бури, земетресения и горящи градове. Разбирам, че апокалиптичната литература и дистопиите са на мода в момента, но на хората им трябва и малко време да си поемат въздух и да се поотпуснат.

Ако непрестанно се страхуваш от смъртта, животът ти няма да е особено приятен и въпреки това агски много хора прекарват всяка минута от живота си в страх от смъртта.

Започвам да имам чувството, че наистина настъпва края на света.

През последните няколко дни зачестиха влизанията с взлом в супермаркети, защото хората се презапаяват с консерви, вода и тоалетна хартия. Извършват се прекалено много убийства, защото доживотните присъди няма да са особено дълги, ако светът свърши толкова бързо, колкото предсказват пророците. Най-тежкото обаче са историите за онези, които отнемат собствения си живот, защото се носим с пълна пара към бъдеще с твърде много несигурност в него.

Когато чух за тези самоубийства, се вбесих.

Как може от Отряда на смъртта да имат достъп до тази информация и да не предотвратят убийствата и самоубийствата? Това обаче явно не им е било в плановете. От Отряда на смъртта твърдят, че не могат да определят начина, по който някой ще умре, а само кога ще стане това, за

НАВЕЧЕРИЕТО НА ОТРЯДА НА СМЪРТТА

да го подготвят за Деня-финал. За съжаление, щом нечие име се появи в тайнствената им система, съдбата на този човек е решена... и не след дълго името се появява отново, но на надгробен камък.

От Отряда на смъртта може и да не знаят всичко, но със сигурност ще направят чудеса за тревожността ми. Ако не получа Последно обаждане, ще мога да живея по-смело, вместо непрекъснато да се наблюдавам, да се съмнявам, да се пазя и да подлагам на въпрос всяко проклето нещо, което правя, да не би случайно да си ядосам сърцето дотолкова, че да спре да бие. И никога повече няма да се окажа неподготвен при смъртта на любим човек. Смъртта на родителите ми ме свари неподготвен, когато бях деветгодишен. Бяха отишли в града на делова среща и бяха убити от самолета, врязал се в южната кула на Световния търговски център. Родителите ми очевидно не бяха разполагали с Отряда на смъртта по онова време, но аз често си мисля как трябва да е имало някакъв момент, в който напълно са осъзнали, че ще умрат.

Замахвам към тези сърцераздирателни мисли и ги събарям.

От Отряда на смъртта ще се погрижат никога повече да не се лишавам от последно сбогом.

Е, или поне от шанса аз да се сбогувам с близките си.

Знам, че не разполагам с цялото време на света, усещам го в сърцето си.

Затова трябва да си живея живота и да изпитам каквото мога за пръв, дори да е и за последен път.

Валентино Принс

22:22 ч.

От Отряда на смъртта не могат да ми се обадят, защото не съм се регистрирал при тях. Не че щяха да ми се обадят, дори да бях регистриран, защото животът ми тепърва започва.

Направо имам чувството, че днес се преродих.

Прераждането е съвсем в реда на нещата за някого, роден и отраснал във Финикс, Аризона. А сега е време да започна новия си живот в единствения и неповторим Ню Йорк. От Долината на Слънцето в Голямата ябълка. Толкова отдавна си мечтая за този град, че след като си принтирах билета за самолета и видях РНХ à LGA, избухнах в сълзи. Този еднопосочен билет означаваше, че никога повече няма да ми се налага да виждам родителите си. Че мога да си изградя нов дом с близначката си.

Сигурно не трябваше да си взимам място до прозореца за полета. Когато самолетът се понесе по пустата и излетя в небето, се постарях да се овладя, но се оказа, че старанията ми не бяха достатъчни. Докато сградите, улиците и планините се смаляваха, аз се разплаках сред облаците. Съседът ми по място, честно казано, се държа малко безчувствено. От това още повече ми се прииска сестра ми да беше до мен,

НАВЕЧЕРИЕТО НА ОТРЯДА НА СМЪРТТА

както и трябваше да бъде, ако в последния момент не ѝ беше изскочила някаква възможност за работа. За щастие, Скарлет щеше да се присъедини към мен в новия ни апартамент с първия нощен самолет.

Пет часа по-късно, когато Ню Йорк изплува на фокус, всичко изведнъж си дойде на мястото, макар никога да не бях стъпвал между небостъргачите и парковете. Приземихме се и аз задърпах куфарите си право към редицата таксита, където всички останали изглеждаха толкова унили, а аз се развълнувах, че най-сетне ще се возя на жълто нюйоркско такси, каквито бях виждал само по телевизията и в рекламните по списанията. Шофьорът веднага позна, че никога досега не съм идвал тук, понеже не спрях да зяпам хората по улиците. Онази първа стъпка, която направих към тротоара, беше направо като кадър от филм, заслужаваше да бъде заснета. И това щеше да стане някой ден.

От днес нататък ще се наричам нюйоркчанин.

А може би е по-добре да почакам хазяинът да дойде да ми даде ключовете от апартамента, за да съм сигурен, че не съм бил измамен, след като открих апартамента в обявите в „Крейгслист“. Докато чакам, поглъщам с поглед малкото си късче от „Горен Ийст Сайд“. В съседната сграда има мини-американска пицария, която ме примамва с аромата на чеснови хлебчета. Вой на клаксони връща вниманието ми към улицата, където някакъв човек на възрастта на дядо ми крещи в телефона си, за да се чуе над музиката, гърмяща от един бар на ъгъла.

Този град е шумен и аз съм влюбен в него.

Чудя се дали тишината на стария квартал някога ще започне да ми липсва.

Вратата зад мен се отваря и се появява мъж, облечен единствено в бял потник, баскетболни шорти и с пантофи на краката. Има дебели мустаци и изтъняваща черна коса и ме гледа ядно.

ПЪРВИЯТ, КОЙТО УМИРА НАКРАЯ

- Ще влизаш ли? – пита ме.
- Здравейте, аз съм Валентино. Сега пристигнах. Мъжът посочва куфарите ми.
- Вижда се.
- Чакам хазяина.
- Той кимва, но не помръдва. Сякаш ме чака да вляза.
- Вие ли сте Франки? – питам.
- Той отново кимва.
- Приятно ми е – казвам.
- Той ми стисва ръката неохотно.
- Е, ще се нанасяш ли?

Предупреден съм, че не всички нюйоркчани се гържат добре, но може би Франки е уморен, защото е късно. Вдигам си куфарите и влизам в сградата. Нощта е топла, но щом пристъпвам вътре, разбирам защо Франки е облечен така, все едно е излязъл да вземе сутрешния вестник в Аризона. Тук е толкова топло, че сякаш съм се пхнал във фурната на съседната пицария. Коридорът е тесен, боядисан в горчично жълто, което гразни окоето, но аз съм свикнал да уважавам решенията на хората. В стената са вградени пощенски кутии, а по пода са наредени пратки, които чакат да бъдат взети. Има и пълен до пръсване кош за рекламни брошури, включително такива на Отряда на смъртта. Приемам, че в блока няма много хора, регистрирани за Последни обаждания. Аз също не съм, защото родителите ми са скептични към всичко, макар че тази параноя е още едно от нещата, наследени от тях, от които трябва да се отърся.

- Франки спира насред стълбите, по които сме тръгнали.
- Къде е другата?
- Коя друга?
- Близначката ти.
- А, тя ще пристигне утре сутринта.
- Франки продължава нагоре по стълбите.
- Ако ще пристигат още големи кашони, вие си ги при-

НАВЕЧЕРИЕТО НА ОТРЯДА НА СМЪРТТА

бирайте. От качването на всичките ви доставки ме заболя гърбът.

– Много съжалявам.

Наложи се да пратя някои неща по-рано, като надуваемия матрак, одеялата, кърпите и тенджерите и тиганите. Подозирам обаче, че най-големият виновник за болките в гърба ми са били петте кашона грехи, обувки и аксесоари, които са точно толкова важни, колкото надуваемият матрак, на който ще трябва да спя, докато не пристигне истинският, което ще стане във вторник.

– Асансьорът да не е развален?

– Развален е, откакто баща ми беше домоуправител – казва Франки.

Ясно. Не съм сигурен дали е законно блокът да се рекламира като сграда с асансьор, ако асансьорът е само за красота, но ще се постарая да се фокусирам върху положителните неща. След всичките години, прекарани в миниатюрния фитнес салон на нашите, съм напълно готов за живот в сграда без асансьор. Вдигам куфарите, за които знам, че тежат по двайсет и пет килограма всеки, защото ги измериха на летището. Франки не предлага да помогне, което не е проблем. На третия етаж започвам да се сещам, че новият ми апартамент е на шестия. По гърба ми започва да избива пот и си казвам, че отсега нататък мога да изключа упражненията за крака от ежедневната си фитнес програма. Докато стигнем шестия етаж, съм останал без дъх, но... всъщност никакво „но“. Всичко това е част от ритуала по запознаването с града. Няма нещо, което би ме накарало да се чувствам повече нийоркчанин от това да кажа, че живея на шестия етаж в блок без асансьор в „Горен Ййст Сайг“.

До апартамент 6Г стигам без церемонене. Няма „Добре дошъл в блока“, няма поздравления за нанасянето ми в първия ми самостоятелен дом. Франки просто отваря вратата и аз влизам след него, като оставям куфарите в тесния коридор.

ПЪРВИЯТ, КОЙТО УМИРА НАКРАЯ

Вляво от мен е банята и макар да знам, че ще прекарвам в нея часове наред всяка седмица, за да се приготвя за работа, ми се иска да проуча мястото, където ще прекарвам по-голямата част от времето си. Дървеният под скърца под ботушите ми, когато пристъпвам в единствената стая на апартаментта. Кашоните са подредени до лявата стена, където мисля да си сложа леглото. Има два прозореца, които гледат към улицата, и още един над кухненската мивка, от който се открива изглед към отсрещния апартамент. Това не е проблем. Още тази седмица ще купя завеси.

Големият проблем е, че апартаментът е съвсем малък. Със Скарлет използваме парите, които родителите ни бяха заделили за университет, за да преследваме мечтите си – модна кариера и фотография, – и се надяваме да ни стигнат за максимално дълго време.

- На снимките в интернет изглеждаше по-голям – казвам.
- Аз ги правих – отвръща Франки.
- Бяха много хубави. Сигурен ли сте, че за обявата сте качили правилните снимки? Очаквахме повече пространство. Франки ме гледа втренчено.
- Имаше вариант за оглед преди нанасянето.
- Тогава още не живеех тук. Сега пристигам.
- Това не е мой проблем. Двамата със сестра ти сте делили една утроба. Ще измислите нещо.

Да се надяваме, че едностайният апартамент ще се разшири, за да задоволи нуждите ни като матката на майка ни.

За късмет на Франки, не обичам да се карам с хората. Не бих казал, че същото важи и за Скарлет, но това е урок, който Франки ще научи, когато тя пристигне. От друга страна, днес е едва първата ми вечер в Ню Йорк, а вече съм положил началото на титанична вражда с хазяина. Договорът ни за наем е за една година и съм сигурен, че до края на тази ще разполагам с цяло изобилие от истории от тези първи дни, които да разказвам на новите си приятели.

НАВЕЧЕРИЕТО НА ОТРЯДА НА СМЪРТТА

На вратата се чука и влиза момче. Не ме бива много да познавам възрастта на хората. Дали е на пет, но много висок за възрастта си, или на десет, но много нисък? В момчето има нещо познато, но не мога да разбера какво.

То е по пижама и ми помахва.

– Ти ли си новият съсед? – пита ме с усмивка.

– Да. Казвам се Валентино.

– Аз съм Пас.

– Готино име.

– Галено от Пасито, но само мама ме нарича така. И твоего име ми харесва.

За пръв път, откакто съм пристигнал, се чувствам добре дошъл.

Преди да му благодаря, забелязвам, че Франки гледа момчето гневно.

– Защо си станал от леглото? – пита той.

– Страх ме е заради Отряда на смъртта.

Франки разтърква очи.

– Отрядът на смъртта не е истински. Отивай да спиш.

Очите на Пас се наливат със сълзи.

– Добре, тате.

Момчето повлича крака към вратата и поглежда през рамо, сякаш чака да види дали баща му няма да си промени решението. Нищо. Пас продължава наогул по коридора, без да продума.

Много ми се иска да настигна Пас и да го успокоя за Отряда на смъртта, но подозирам, че не е редно да подгонвам авторитета на Франки в негово присъствие. Сигурен съм, че ще ми се отвори друга възможност да го направя.

– Симпатично дете – казвам.

Франки не реагира. Само слага два комплекта ключове на кухненския плот.

– Големият ключ е за апартамента, средният е за голната врата, малкият – за пощата. Живее наогул по коридора,

ПЪРВИЯТ, КОЙТО УМИРА НАКРАЯ

но не ме търси преди девет и след пет.

– Разбрано. Много бла...

Франки излиза и затваря вратата след себе си.

– ... годаря, Франки – довършвам аз.

Апартаментът не започва да изглежда по-голям след тръгването на Франки, но за щастие, не е толкова студен.

Поглеждам часовника – станало е десет и половина и ми се приискава да направя видеочат със Скарлет. Ню Йорк е с три часа напред от Аризона, затова ù се обаждам с надеждата да я хвана, преди да е излязла, за да снима голямото парти на Отряда на смъртта, което тече във Финикс. От тази работа ще спечели достатъчно пари, за да си платим наема за първия месец и ще останат и за метро и скромни обеда. Докато чакам Скарлет да вдигне, сядам на кухненския плот и през прозореца зървам Франки. Разбира се, че кухнята ми ще гледа точно към неговия апартамент. Франки тъкмо си взима бира от хладилника и аз започвам да се надявам да е от хората, на които от пиене им се приспива, защото и без това вече е доста трудно поносим.

Скарлет вдига и гледката на лицето ù на екрана веднага ме ободрява.

– Вал! – Скарлет подпирателно телефона си на мивката в банята, докато се гримира. – В новата къща ли си?

– Точно така.

– Покажи, покажи!

Обръщам камерата, за да ù покажа новия ни дом. Не ми отнема дълго.

– От мен ли е, или...

– Не е от теб. Апартаментът е по-малък, отколкото изглеждаше в рекламата.

– И наемът ли е по-нисък?

– Хазиянът буквално каза, че ще измислим нещо, защото вече сме делили утроба.

– Ако можех да спра да си слагам спирала, за да извъртя

НАВЕЧЕРИЕТО НА ОТРЯДА НА СМЪРТТА

очи, щях да го направя. След минутка трябва да бягам. Моля те, кажи ми, че ще ходиш на „Таймс Скуеър“.

Покрай ангажимента на Скарлет и мащабната рекламна кампания, за която ме бяха наели, осъществяването на мечтите ни попречи да отпразнуваме навечерието на Отряда на смъртта заедно. Това обаче не спря Скарлет да ме кара да отида на партито на Отряда на смъртта на „Таймс Скуеър“.

– Не знам, Скар. Часовата разлика...

Скарлет издава звук като на звънец.

– Грешен отговор. Изгубил си три часа, но не си изморен. Пробвай пак.

– Въпреки това трябва да се наспя за снимките утре.

– Прекалено си развълнуван, за да спиш, Вал. Така че вместо да се въртиш на евтиния си надуваем матрак, иди изживей нещо, което ще се окаже или историческо събитие, или най-голямата шега, изигравана на тази страна.

– Много ми се ще да видя лицата на майка и татко, ако Отрядът на смъртта се окаже истина.

– Аз също, но няма да стоя тук, за да ги снимам, ако това стане.

– Веднага след партито ли тръгваш?

– Абсолютно. Особено след начина, по който се отнесоха с теб.

Все още съм в лек шок. Усещането е подобно на паренето от ожудванията по лактите и коленете, когато падам по време на бягане.

– Оценявам солидарността ти.

– Щях да съм ужасна близначка – и човешко същество, – ако не бях на твоя страна. Но хайде да не им придаваме важност, като продължаваме да мислим за тях и тази нощ, и изобщо някога отново. В съвсем близкото бъдеще майка и татко няма да могат да те пренебрегват, когато цялата страна се напълни с твои снимки, включително в техните списания.

– Сигурен съм, че ще си прекратят абонаментите.

ПЪРВИЯТ, КОЙТО УМИРА НАКРАЯ

– Което значи, че си спечелил. А сега отивай на „Таймс Скуеър“, преди да си завладял и него.

Поемам си дълбоко дъх. Знам, че е права.

– Искане ми се и ти да беше тук.

– Аз също, но с парите, които ще спечеля тази вечер, ще можем да си купим места на първия ред за първото ни бродуейско шоу.

– Да нямаш предвид наема за един месец?

– Трябва и малко да си поживеем.

– Това ми звучи като доста да си поживеем.

– Казваш го, все едно е нещо лошо, Вал.

– Вярно.

Преместих се, защото животът с родителите ми ме задушаваше от момента, в който им признах, че съм гей. Караха ме да се чувствам като външен човек в собствения ми дом. Мислех, че нещата ще се променят, докато влачех куфарите през хола. Те обаче не казаха нищо дори когато Скарлет им каза, че това е последният им шанс, преди да тръгнем за летището. Майка и татко прогължиха да мълчат, сякаш имаха само едно дете. Погледнах втренчено кръста, закачен на входната врата, и се помолих да падне, когато затръшнах вратата и оставих стария си живот в миналото.

Свободата би трябвало да освобождава, но това не значи, че не може и да ти разбие сърцето.

Отсега нататък ще вървя по собствения си път.

– Дръж ме в течение как вървят нещата на твоето парти – казвам на Скарлет.

Скарлет си взема якето и изключва лампата.

– Като стана дума за партито, след пет минути трябва да тръгвам. Обичам те.

– Колкото те обичам и аз – казвам. Това си е нашата приказка, на близнаците. – Карай внимателно.

– Винаги!

Тя наистина винаги кара внимателно. Което не може да се

НАВЕЧЕРИЕТО НА ОТРЯДА НА СМЪРТТА

каже за всички останали.

Миналия май Скарлет за малко не загина заради един безразсъден шофьор. Бях принуден да си представя един кошмарен свят без светлината на Скарлет в него, нещо, което не бях изпитвал, откакто се бях родил, две минути преди нея. Никога повече няма да съществувам без нея. Дори тази вечер се чувствам странно, понеже тя не е в Ню Йорк, но съм добре, защото знам, че тя е жива и здрава във Финикс. Предпочитам да живеем на различни планети, стига да знам, че диша някъде в другия край на галактиката.

Лекарите спасиха живота на сестра ми, макар родителите ни да твърдяха, че всичко било работа на Бог. В онзи момент бях благодарен и на лекарите, и на Бог, но напоследък ми е все по-трудно да приемам наличието на свръхестествени сили. Това включва и Отряда на смъртта – организация, която очаква да ѝ се доверим без конкретни доказателства. Част от мен иска да повярва, но друга част има твърде много опит от първа ръка с разрушителната сила на вярата. За разлика от родителите ми, аз нямам нищо против да си променя мнението, ако това ще ми гарантира, че никога повече няма да се уплаша, че изведнъж и без предупреждение ще загубя сестра си. Може би всички ще знаем повече след няколко дни.

Бог да благослови онези...

Спирам се, все още си изяснявам нещата с ума и сърцето си.

Късмет на онези, които, общо взето, ще се превърнат в опитни мишки за Отряда на смъртта.

Що се отнася до мен, аз се преродих и тепърва имам да живея живота си.

За автора

Адам Силвера е бестселър автор на New York Times. Книгите му, сред които международните хитове НАКРАЯ И ДВАМАТА УМИРАТ, HISTORY IS ALL YOU LEFT ME, MORE HAPPY THAN NOT и др., са преведени и издадени в повече от 20 страни по света. Роден и израснал с Ню Йорк, в момента живее и твори в Лос Анджелис.